

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουτσάρης καὶ ὡς ἐπὼν. Μακεδ. (Γρεβεν.) καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπ. ὡς παρωνύμ. Μακεδ. (Ἐλάτ.)

γούτσος ὁ, Ἀντίπαζ. Ἑρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Θάσ. Θράκ. (Ἡρακλίτ.) Ἰθάκ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Σκύρ. γούτσους Εὐβ. (Λιχάς) Προπ. (Πέραμ.)

Ἐκ τοῦ Βενετ. *guzzo* = λέμβος ἀλιευτική.

Λέμβος, ἀλιευτική, συνήθως ἄνευ βυθίσματος καὶ μὲ ἡμι-κυκλικὴν πρῶραν καὶ πρύμνην ἐνθ' ἄν.: Πῆρα τὸ γούτσο τοῦ ξαδέμφου μου κ' ἐπῆα γιὰ ψάρεμα Ὁθων. Μὲ τέσσερις παλιόταβλες θὰ κάμης γούτσο; Ἑρεικ. Οὐ γούτσους ἔχ' δὲ πονδουστάματα ἴσια Εὐβ. (Λιχάς). Συνών. *μπότης*.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούτσος καὶ ὡς ἐπὼν. Ἀθῆν.

γόφα ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ό φ ο ς*.

1) Τὰ ἄνω μέρη τοῦ ποδός, τὰ γόμφια κῶλα. 2) Ὁ πόνος τῶν γόμφων. Συνών. *γ ο φ ό π ο ν ο ς*. 3) Συνεκδ., ὁ ὑποστάς ἐξάρθρωσιν τῶν γόμφων. Συνών. *γ ο φ ά δ ι*, *ξ ε γ ο φ έ α ρ η ς*.

γοφάδι τό, ἐνιαχ. γουφάδ' Μακεδ. (Βογατσ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ο φ ό ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδι.

Ἀνθρωπος χωλαίνων ἐκ παθήσεως τῆς ἄνω ἀρθρώσεως τοῦ μηριαίου ὅστού ἐνθ' ἄν. Συνών. *γ ό φ α 3*, *ξ ε γ ο φ έ α ρ η ς*.

γόφαινα ἡ, ἐνιαχ. γόφαινα Ἰμβρ. γούφαινα Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 430 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ό φ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αίνα.

Ὁ μεγάλος *γ ό φ ο ς*, εἶδος ἰχθύων ἐνθ' ἄν. Συνών. *γ ο φ ά ρ α*, *γ ο φ α ρ ο μ ά ν ν α*.

γοφάρα ἡ, ἐνιαχ. γοφάρα Ἀντίπαζ. Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ό φ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

Γ ό φ α ι ν α, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.: Τώρα γλέπω πού ἐπιμακες βόλικά ψάρια, ἀλλὰ κι αὐτὴ ἡ γοφάρα τὰ κουπώνει ὅλα (τὰ κουπώνει=τὰ ὑπερβάλλει) Ἑρεικ.

γοφαράκι τό, κοιν. γοφαράκι Πελοπν. (Ἅγιος Ἄνδρ. Μεσσην. Πυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ο φ ά ρ ι (Ι)* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Ὁ μικρὸς ἰχθύς *γ ο φ ά ρ ι* ἐνθ' ἄν. Συνών. *γ ο φ α ρ έ λ ι*, *γ ο φ α ρ ό π ο υ λ ο*, *γ ο φ ό π ο υ λ ο*, *λ ο υ φ α ρ ά κ ι*.

γοφαρέλι τό, Ἡπ. (Πάργ.) γοφαρέλι Ἀντίπαζ. Ἑρεικ. Κέρκ. (Αὐχινόν. Κάβ. Καρυσ. Κασσιόπ. Περούλ. Ρόδ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ο φ ά ρ ι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έλι.

Γ ο φ α ρ ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.: Ἐπιμακα μὲ τὴ τογιὰ ἵνα γοφαρέλι (τογιὰ=συρτὴ) Ἡπ. (Πάργ.) Ἐκατα μελίσματα καὶ τὰ ῥριζα ῥς τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ μαζεψτοῦνε γοφαρέλια νὰ τσοῦ ρίξω βουρλότο (μελίσματα=τεμάχια μικρῶν ἰχθύων ἀναμειγμένα μετὰ τυροῦ καὶ ἄρτου, βουρλότο=δυναμίτης) Ἑρεικ.

γοφάρι τό, κοιν. γοφάρ' Ψαρ. γουφάρι πολλαχ. γουφάρ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γουβάρι Πελοπν. (Λακων.)

γοφάρι Ἄνδρ. Ἀντίπαζ. Ἑρεικ. Κέρκ. (Αὐχινόν. Κάβ. Καρυσ. Κασσιόπ. Περούλ. Ρόδ. κ.ά.) Παξ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσην.) γκουφάρι Χίος γουφάρ' Μακεδ. (Βλάστ. Γρεβεν. Ρουμλ.) γλοφάρ' Θράκ. (Τσακίλ.) λουφάρι Θήρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Χαν.) Κωνπλ. Λέρ. Μῆλ. Χάλκ. — Γ. Δροσίν. Ψάρεμ., 85 Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 482 Α. Μαμμέλ., Θαλασσιν., 104 Κ. Ἀνακινάδ., Θαλασσ. Ἐγκυκλοπ. 2, 208—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 430 λουφ-φάρι Μεγίστ. λουφάρ' Θράκ. (Συληβρ.) Προπ. (Πάνορμ.) Σάμ. ὀφάρι Τσακων. ὀυφάρ' Προπ. (Μηχαν.) ὀφάξι Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ό φ ο ς* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άρι. Ἡ λ. ὑπὸ τὴν σημ. εἶδους ἰχθύος ἤδη Βυζαντ. Βλ. Ε. Κριαρᾶ, Λεξ. Μεσν. εἰς λ. *γ ο μ φ ά ρ ι ο ν*. Ὁ τύπ. *λ ο υ φ ά ρ ι* ἐκ τοῦ Τουρκ. *lūfer* = εἶδος σκόμβρου. Πβ. Μ. Vasmer, *Études greco-slaves* 3 (1909), 117.

1) Τὸ ἰσχίον Μακεδ. (Βλάστ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δεσκάτ. Ρουμλ.): *Γιόμουσιν τὰ γουφάρια τ' μὴ τ'ς ζωστρίς* Ρουμλ.

2) Ὁ ἐσφηνωμένος ἐντὸς τοῦ ἐδάφους λίθος Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ.): Ἀγκωνάξα τθαὶ ὀφάξα (ἀγκωνάρια καὶ γοφάρια, εἰς μεγάλα, δηλ. κομμάτια νὰ κοπῇ τὸ σαπούνι) Μέλαν. *Νὰ ρᾶρε καῖτσι ὀφάξα π' ἐμπάλητσε σάμερε ὁ Νιχάλη* (νὰ ἰδῇς καῖτσι μεγάλες ριζιμιές πέτρες ποὺ ἔβγαλε σήμερα ὁ Μιχάλης) Πραστ. 3) Ὁ ἰχθύς Τραχύνωτος ὁ λευκός (*Trachinotus glaucus*) τῆς οἰκογ. τῶν Καραγκιδῶν (*Carangidae*) σύνθηθ.: Ἐπιμακα μὴ σμέρενα κ' ἕνα γοφάρι Ἑρεικ. *Μ' τσαπαρὶ ψαρεύουν παλαμύδες, γουφάρια κὶ σανρίδια* Προπ. (Πέραμ.) *Ἐνα βαρελάκι λακέρδα καὶ γουφάρια* Προπ. (Πάνορμ.) Οἱ πονηριὲς τοῦ γουφαριοῦ δὲ μωιάζουνε μὲ τοῦ κεφάλου Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 33 || Παροιμ.

Ἐδώσαμε τοῦ δόλουμα κὶ πήραμε λουφάρ' (ἐπὶ τῶν διὰ μικρῶν μεγάλων ὠφελουμένων) Σάμ. || Ἀσμ.

Ψάρια σ' ἔστειλα γουφάρια, | γιὰ νὰ μ' ἀγαπᾶς καθάρια Λῆμν.

γοφαρόδιχτο τό, ἐνιαχ. γουφαρόδιχτου Ἰμβρ. Λῆμν.

Ἐκ τῶν οὗς. *γ ο φ ά ρ ι* καὶ *δ ί χ τ υ*.

Δίχτυον διὰ τὴν ἀλιεῖαν γοφαριῶν.

γοφαρομάννα ἡ, ἐνιαχ. γουφαρουμάννα Ἰμβρ. Λῆμν.

Ἐκ τῶν οὗς. *γ ο φ ά ρ ι* καὶ *μ ά ν ν α*.

Γ ό φ α ι ν α, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.: Ἡ γουφαρουμάννα εἶρι μιγάλ' σὰν οὐρκύν' (=παλαμύδα) Λῆμν.

γοφαρόπουλο τό, ἐνιαχ. γοφαρόπουλο Πελοπν. (Μεσσην. Πυλ. Τριφυλ.) γοφαρόπ'λο Πελοπν. (Μεθών.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ο φ ά ρ ι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ λ ο.

Γ ο φ α ρ ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐρριζα ἵνα δυναμίτη ῥς τὴ θάλασσα κ' ἐσκότωσα ἕνα βουλούκι γοφαρόπ'λα Πελοπν. (Μεθών.) Συνών. *γ ο φ α ρ ά κ ι*, *γ ο φ α ρ έ λ ι*, *γ ο φ ό π ο υ λ ο*, *λ ο υ φ α ρ ά κ ι*.

γόφαρος ὁ, ἐνιαχ. γόφαρος, Ἀντίπαζ. Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ό φ ο ς* καὶ τῆς μεγεθυντ. καταλ. -α ρ ο ς.

Ὁ λίαν ἀνεπτυγμένος ἰχθύς *γ ό φ ο ς* ἐνθ' ἄν.: Τέτωο γό-

φαρο πού έπιακα έγώ ουτε 'ς τόν ύπνο σου δέν τόν έχεις
'δει Έρεικ.

γοφί τό, Λεξ. Βλαστ. 384 Δημητρ. γουφί Εϋβ. (Κύμ.)
Στερελλ. (Άμφισσ. Άράχ.) γουίθι Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.)
γοφί Πελοπν. (Άρκαδ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Λάστ. Μεσ-
σην. Σουδεν. Τριφυλ.)—Λεξ. Δημητρ. γόφι Σίφν. Πληθ.
γοφιά Γ. Ξενοπ., Άναδυομέν., 11 γουφιά Σάμ. γοφιά Πε-
λοπν. (Κλειτορ.)—Λεξ. Δημητρ. γουφιά Στερελλ. (Εϋρυταν.)
γόφια Άλόνν. Ήπ. Μακεδ. (Κοζ.) Σκόπ. Σύρ. γόφια Ήπ.
(Δίβρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γόφγια Μακεδ.
(Βλάστ.) γούφια Τήν. γούφια Τήν. (Κτικ. Τριαντάρ.) 'ού-
φια Μύκ.

Έκ του ούς. γόφος ως ύποκορ.

1) Ξυλάριον δξύ κατά τό έν άκρον μέ μικράν έγκοπήν,
τό όποϊον ύποβοηθεϊ τό πέραςμα των νημάτων του ύφαντι-
κού ίστού εις τά μιτάρια Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. κ λ έ-
φ τ η ς. 2) 'Ο όδους του κτενίου της κόμης ή ό όδους του
ύφαντικού κτενίου ή του έργαλείου ξάνσεως των έρίων Εϋβ.
(Κύμ.) Πελοπν. (Άρκαδ.) Στερελλ. (Άμφισσ.) Τσακων.
(Μέλαν. Πραστ.)—Λεξ. Δημητρ.: Έκατσοϋτε τό γουίθι
(έτσακίσθη τό γοφί) Πραστ. Πόσα γουίθια 'ν' έχοντα τό
χτένι ντι; (πόσα δόντια έχει τό χτένι σου;) Μέλαν. 'Ο όντα
έμπαϊτσε από τό γουίθι σι (τό δόντι του χτενιού βγήκε
από τό γοφί του) αυτόθ. 3) Τό ίσχίον του άνθρωπίνου
σώματος, ό γοφός Εϋβ. (Κύμ.) Ήπ. Θεσσ. Μακεδ. (Κοζ.)
Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Λάστ. Σουδεν.)
Σκόπ. Σύρ. Τήν.—Γ. Ξενοπ., Άναδυομέν., 11 Λεξ. Βλαστ.
384 Δημητρ.: 'Η μπόλκα είναι μακριά μέχρι τά γοφιά
(μπόλκα = βραχύς γυναικείος έπενδύτης) Κλειτορ. Με
πονούνε τά γόφια μ' Σκόπ. Τό φορτίο του πιάνει τά
γόφια (του έπιβαρύνει τά ίσχία) Σύρ. Με συνυλάνε τά
γόφια μου Γαργαλ. Έπεσε 'κείνη ή κακομοίρα ή Άθηνιά
και βάρεσε 'ς τά γόφια της αυτόθ. Ήπεσε κ' ήβγαλε τό
γόφι του Σίφν. Πιστήκανι κι τά δυό γουφιά κι δέ δουρῶ νά
πουρεπατήξουν Σάμ. Τό σελιάχι του κόντευε νά ξεσυρθηϊ από
τά γόφια Ήπ. Έβλεπες ὤμους... μπράτσα... γοφιά γυ-
ναίκας σωστής Γ. Ξενοπ., ένθ' άν. || *Άσμ.

Μου σάπισ' ή μεσούλα μου σέροντας τ' άρματά μου,
μου σάπισαν τά γόφια μου σέροντας τά παλάσκια
Ήπ. 4) Ή ράχις, ή όμοπλάτη Μύκ. Τήν.: Ήρριξινε τό λα-
χουρι 'ς τά 'ούφια τ'ς (λαχουρι = πλεκτόν έπώμιον) Μύκ.
Τό σ'κόνω τό λαχτέδο 'ς τά 'ούφια μ' (λαχτέδο = χοιρίδιον
του γάλακτος) αυτόθ. Σαρδέλες μέ 'ούφια (μέ χονδρόν λαι-
μόν) αυτόθ. Μου 'σπασαν τά γούφια μ' Τήν. Ήσήκουσα
ένα τσουβάλ' 'ς τά γούφια μ' αυτόθ.

γοφιάζω Πελοπν. (Κυνουρ.) γουφιάζω Μακεδ. (Γή-
λοφ. Δασοχώρ. Καταφύγ.) γοφιάζω Πελοπν. (Βάλτ. Βε-
ρεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ. ά.) Μέσ. γοφιάζουμαι
Πελοπν. (Φιγάλ.)

Έκ του ούς. γόφος.

1) Παχύνομαι περί τους γόφους, περί τά ίσχία
Πελοπν. (Κυνουρ.): Καλό είναι τώρα τό άρνί, έγόφιασε.
Δέν τό βλέπεις; 2) Στηρίζομαι εις τους γόφους, εις τά
ίσχια Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ.
κ. ά.): Κουράστηκα κ' έγόφιασα λίγο Γαργαλ. 3) Ραθυμῶ,
τεμπελιάζω Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.): Τί κάθεσαι και
γοφιάζεις 'δῶθε και 'κείθε και δέν πᾶς για κᾶνα λάχανο;
Γαργαλ. 3) Μέσ., πίπτω και κτυπῶ εις τόν γόφον
Πελοπν. (Φιγάλ.)

γοφίτης ό, Θήρ.

Έκ του ούς. γόφος και της παραγωγ. καταλ. -ί τ η ς.
Πόνος του γόφου. Συνών. γοφόπονος.

γοφόπονός ό, Θήρ.

Έκ των ούς. γόφος και πόνος.

Πόνος του γόφου. Συνών. γοφίτης.

γοφόπουλο τό, ένιαχ. γοφόπουλο Έρεικ. Κέρκ. Μα-
θράκ. Όθων. γοφό'λο Άντίπαξ. Παξ.

Έκ του ούς. γόφος και της παραγωγ. καταλ. -πο υ-
λο, διά την όπ. βλ. -πο υλο ς.

Ό μικρός ίχθύς γόφος, ένθ' άν.: Ένα γοφόπουλο έκυ-
νήγουνε κᾶτι γανρίτσια και τά 'φερε μέχρι δξω 'ς τόν άμμο
(γανρίτσια = μικροί γαϋροι) Έρεικ. Θ' άδαριάσετε τά γο-
φόπουλα και, άν ξαφνιαστούνε, δέν θα προκάμετε νά τά
βαλιγάρετε (= έγκλωβίσετε) αυτόθ. Συνών. γοφαράκι,
γοφαρέλι, γοφαρόπουλο.

γόφος ό, πολλαχ. γόφο Τσακων. (Χαβουτσ.) γόφ-φος
Άστυπ. Ίκαρ. Κάσ. Κῶς Πάτμ. Ρόδ. γιόφ-φος Χίος
(Πισπιλ.) γόφους Άλόνν. Ήπ. Ίμβρ. Λέσβ. Λήμν. Μακεδ.
(Άρν. Δεσκάτ. Δοξάτ. Κοζ. Χαλκιδ.) Σκόπ. γόφος Άντί-
παξ. Έρεικ. Ήπ. (Δρόβιαν. Παλάσ. Χιμάρ.) Ίος Κέρκ.
(Άργυράδ. Κάβ. Καρουσ. Περούλ. Ρόδ.) Όθων. Παξ.
Πελοπν. (Άγιος Άνδρ. Μεσσην. Πυλ.) γόφους Ήπ. (Ζαγόρ.)
Μακεδ. (Βλαστ. Βόιον Δαμασκ. Έράτυρ. Καστορ. Κοζ.
Μελέν. Σισάν.) όφος Νάξ. (Άπύρανθ. Μον. Φιλότ.) όφ-
φος Κάλυμν. Κάμπ. Κάσ. Νίσυρ. Ρόδ. γοφός πολλαχ. γου-
φός πολλαχ. βορ. ιδιωμ. γοφό Τσακων. (Χαβουτσ.) γγοφός
Άθην. Ήπ. (Ξηροβούν. Παλάσ.) Πελοπν. (Άρκαδ. Γεράκ.
Καλάβρυτ. Κυνουρ. Μεσσην. Πιάν.) Σύρ. — Γ. Ξενοπ.,
Γυρισμ., 23 Σ. Δάφνης, Ν. Έστ. 15 (1934), 739 —
Λεξ. Δημητρ. (εις λ. γκοφός) γοφός Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.)
γουφός Ήπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Γρεβεν.) Πελοπν. (Άρεόπ.
Λευκτρ. Μάν. Οίτυλ.) Σκίαθ. έγγοφός Πελοπν. (Μεσσην.)
έγοφός Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. Δυρράχ. Κερ-
πιν. Μεγαλόπ. Μεσσην. Φιγάλ.) έγουφός Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) έγγοφός Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) γγοφός Τσακων.
(Μέλαν.) όγγοφός Πελοπν. (Βερεστ.) — Α. Καρκαβίτσ.,
Παλ. άγάπ., 124 κουφός Κύθηρ. γουφός τό, Εϋβ. (Στρό-
πον.) Ήπ. (Ίωάνν.) γουφός Ήπ. (Αύλότοπ. Δωδών. Κου-
κούλ. Λάκκα Σούλ. Χιμάρ.) Μακεδ. (Καστορ.) κουφός
Στερελλ. (Σιβ.) γοφά τά, Άθην. — Ν. Έστ. 15 (1934),
51 γγοφά Ήπ. (Παλάσ.) Πελοπν. (Μεσσην.) γουφά Ήπ.
(Μαργαρ.) Στερελλ. (Περίστ.)

Έκ του άρχ. ούς. γόμφο ς. Ό τύπ. γόφος και
έγοφός πιθαν. έξ άμαρτ. άρχ. τύπ. έγγοφος. Πβ.
Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 10 (1929), 207.

1) Ήλος ξύλινος ή σιδηρούς, δξύς έκατέρωθεν, χρησι-
μοποιούμενος διά την συγκράτησιν σανίδων Ίκαρ. Ή σημ.
και άρχ. 2) Ή άρθρωσις του μηριαίου όστοϋ παρά τό ίσχί-
ον, τό ίσχίον κοιν. και Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ. ά.):
Κρύωκα τσαι πονάει ό γοφός μου Μέγαρ. Ρεματικά 'χεις και
σύρνεις τό 'όφο σου; Νάξ. (Άπύρανθ.) Έβγητσε τό ποδάρι
του 'πό τό γόφο Εϋβ. (Βρύς.) Έπεσε κ' έβγαλε τό πόδι του
από τόν έγουφός Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μι πόνισι ό γουφός μ'
Εϋβ. (Στρόπον.) Μ' έφαγε ένας διαβάτης πότε 'ς τή μέση
και πότε 'ς τόν έγοφός περπατάει (διαβάτης = κινητός νευρι-
κός πόνος) Πελοπν. (Δίβρ.) Βρήκαν τά σκυλλιά ένα γουρου-
νήσιο βούτι και τόν έγοφός και τά ήφέρανε Πελοπν. (Μεσσην.)

